

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Consell delectors:
Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Keep calm

David Marín

En una societat oberta

En una societat oberta no hi hauria manifestants cremant contenidors després de l'empresonament d'un cantant de rap. No pas perquè les protestes fossin ordenades i sense cap paper a terra, sinó perquè no s'hauria engarjolat el cantant de rap per unes cançons. Sense la violència prèvia de perseguir penalment Hasél per les seves lletres no hi hauria aldarulls aquests dies. No entendre això és quedar-nos mirant el dit dels contenidors ardents sense veure la lluna de la realitat. La llibertat d'expressió és un dret que es va establir no pas per protegir allò que vol sentir la majoria, sinó al contrari: per protegir el dret d'altres a dir allò que la majoria no volem sentir. Com les lletres de Hasél. La salut democràtica d'una societat implica fins a quin punt tolera la dissidència sense silenciar-la, engarjolant-la o enviant-la a les clavegueres mediàtiques i policials per destruir-la.

En una societat oberta tampoc no hi hauria la tensió política que vivim a Catalunya, amb els partits dividits en dos blocs de difícil entesa, líders polítics i socials a la presó i a l'exili, i milers d'imputats i amenaçats per la justícia. En una societat oberta, la demanda d'independència d'una part important de la societat hauria tingut una resposta política, en lloc de bloquejar-la i empènyer-la a la unilateralitat i la repressió. Per molt que provoqui malestar o que remogui la seva idea d'Espanya, una societat oberta ho discutiria, transaccionaria, s'hi adaptaria. Però ni l'autoanomenat govern més progressista de la història d'Espanya ha estat capaç de mantenir una taula de diàleg. La dissidència (i el progressisme) té un problema greu a Espanya.

EDITORIAL

La triple derrota de la dreta espanyola

Els resultats de les últimes eleccions al Parlament, amb la davallada del Partit Popular i de Ciutadans i l'auge de Vox, que entra a la cambra amb onze diputats d'una taca, han desfermat una crisi profunda que va més enllà de Catalunya i que afecta el conjunt de la dreta política de l'Estat espanyol. L'onada sísmica del tractament electoral que els catalans han aplicat als tres partits que aspiren a ser alternativa al govern de coalició del PSOE i Podem ha posat els seus dirigents polítics davant el mirall d'una triple derrota. En primer lloc, el PP i Cs han rebut la dura derrota en vots. Pel que fa als populars, amb la pèrdua d'un diputat en el pitjor resultat mai registrat en uns

comicis catalans. Pel que fa a la formació liderada per Inés Arrimadas, amb una reculada que els ha deixat en només sis diputats i que n'ha deixat trenta pel camí en comparació amb les eleccions del 2017. En segon lloc, han fracassat també en l'intent de desmobilitzar l'independentisme i no han aconseguit forjar una alternativa que ni tan sols sortiria sumant tots els vots constitucionalistes. L'aposta era forta, però el miratge s'ha tornat a estavellar contra la tosquesa de les urnes, que, malgrat la repressió als dirigents d'ERC, Junts per Catalunya i la CUP i la complicada jornada electoral celebrada en plena pandèmia, han reforçat el bloc independentista. Però la derrota més con-

tudent es desprèn dels resultats obtinguts per Vox. En primer lloc, perquè la voluminosa irrupció parlamentària de l'extrema dreta desacomplexada donarà altaveu a posicions xenòfobes i contràries als drets fonamentals que tant d'esforç col·lectiu ha costat aconseguir. I, en segon lloc, perquè aquest reforçament del partit de Santiago Abascal podria tenir un efecte xuclador sobre potencials votants que, una vegada més, preferirien l'original a la còpia. Ni Pablo Casado ni Inés Arrimadas s'han sentit públicament interpel·lats per aquesta triple derrota ni han plantejat dimissions, però amagar el cap sota l'ala no els servirà per evitar el risc de més reculades en futures eleccions.

La foto

El nou mural de Roc Blackblock, diferent de l'esborrat per l'Ajuntament de Barcelona, inclou imatges del rei emèrit i el dictador, critica el model polític i reivindica la llibertat d'expressió ■ JORDI PANYELLA

La frase del dia

Carme Forcadell

EXPRESIDENTA DEL PARLAMENT I PRESA POLÍTICA

“Si el govern català fa el que s'ha de fer per tenir un estat propi ens tindrà al darrere, però si no ho fa ens tindrà davant”

De set en set

Vaig ser a la roda de premsa virtual de Rebecca Solnit, amb motiu de l'edició per al mercat hispanoamericà de *Records de la meua inexistència*. M'és impossible recordar-ne gaire res més que una periodista peruana, em sembla que era, que es pentinava frenèticament aprofitant el reflex del monitor, i una altra que va interessar-se per l'opinió de l'escriptora sobre com es representen les dones a si mateixes, o alguna cosa així, que va motivar una dissertació erràtica i per a mi indesxifrable, rematada amb una efusiva felicitació a l'entrevistador per l'agudesia del seu comentari. A partir d'aquell moment, la noia va

Entrevistes

Eva Vázquez

amorrorar-se a la pantalla amb ulls amorosos, com si Solnit li hagués revelat que també tenia un gos que es deia *Bucky*. No hi va haver, en una hora de connexió, ni una sola pregunta sobre el llibre. Una llàstima. Va ser la prova que una successió d'intervencions saberudes, d'una seixantena de responsables sortits d'un màster en feminisme, dona uns resultats deplorable. És tot el contrari del que el lector experimenta amb les entrevistes a escriptors de la revista *The Paris Review* que ha reunit Aacantilado en dos volums. S'ha dit que amb aquesta col·lecció s'institueix l'entrevista com a gènere literari, però algú s'ha entretin-

gut a analitzar les preguntes? No valen res. Només per una mandra mental inaudita es pot gosar demanar a Faulkner, Sontag o Milosz a quina hora s'aixequen, si treballen a mà o a màquina, a quina edat van començar a llegir o quantes paraules escriuen en un dia. Els periodistes, que de tant obsessionar-nos amb la pregunta original i incisiva sovint no trobem més que les proeses del gosset *Bucky* per resposta, arrenquem a plorar davant la lligó dels reporters de *The Paris Review*, que accepten la pròpia futilitat, una mena de transparència, per tal que la brillantor visqui només a la banda de l'entrevistat, l'única que de fet pot tenir interès.